

Så minns jag Bernt och Astrid

När jag efter fyrtio års bortavaro återvände till Vallby återknöts också de gamla sociala banden. Samtidigt lärde jag känna ett för mig nytt par: de nya arrendatorerna på Mölntorps Gård, Astrid och Bernt. De fanns inte där när jag reste hemifrån 1957, men skulle snart bli en mycket trevlig bekantskap.

Bondson som jag är kom jag att rycka in och hjälpa dem i jordbruket när det var som mest hektiskt. En av mina viktigaste uppgifter var att köra in säden vartefter Bernt tröskade den ute på gårdet. Med traktor och kärra kördes lasset till logen där det tippades av – enkelt nog.

Sedan tog rörtransportören vid och förde säden vidare upp under taket, där den skulle hamna i en av flera lagringssilos. Förhoppningsvis i den rätta. Reglaget som styrde detta var däremot allt annat än enkelt.

Som jag minns det bestod det av ett antal linor hängande från taket: linor med knutar, linor med öglor, korta och långa linor. Lägg därtill Bernts förklaringar om hur "algoritmen" fungerade. Han var mer bonde än pedagog, om man säger så. Det hände att han fick klättra upp under taket på kvällen och leta efter sin nytröskade säd.

Många blev också de lördagskvällar vi satt på Astrid och Bernts altan med en flaska vin. Vi var alla tre sångbegåvade för husbehov, men en flaska räckte inte riktigt för att den rätta harmonin skulle infinna sig.

Då såg Bernt sig nödsakad att ta fram Dunken, vars innehåll mognat under veckan. Det var långt till botten och smaken var förvånansvärt god. Hur som helst infann sig sångrösten utan hämningar.

Vi nöjde oss inte med Evert Taube. Bernt lotsade mig också in i Carl Michael Bellmans epistlar. *"Solen glimmar blank och trind..."* – han kunde de flesta av de 21 verserna utantill. Det är förunderligt hur man kan leva sig in i en text: som sjöman i Taubes visor eller som fattig bonddräng i Astrid Lindgrens värld.

På den tiden ordnades det också danstillställningar på någon loge eller i ett magasin. Vi kunde vara ett helt gäng från bygden som cyklade dit, med välplanerade vätskekontroller längs vägen.

När man sedan cyklade hem framåt natten mindes man gärna sina egna sena sommarnätter på 1940-talet. Efter att ha följt någon flicka hem, och själv väl hemkommen, kunde jag möta pappa på väg att ta in korna för morgonmjölkningen, allt medan storspoven på långa ben promenerade nere vid bäcken.

Kurt